

هیئت داوران نشریه این دوره

دکتر احمدی، امید (دانشگاه صنعتی سپهند)

دکتر اسداللهزاده، مهدی (دانشگاه علم و صنعت ایران)

دکتر امینی، محمد (پژوهشگاه مواد و انرژی)

دکتر باباپور، عزیز (دانشگاه محقق اردبیلی)

دکتر باقرنژاد، بیتا (دانشگاه پیام نور)

دکتر بهجت، یعقوب (پژوهشگاه صنعتی سپهند)

جنوب	دکتر زمزمیان، سید امیرحسین (پژوهشگاه مواد و انرژی)
	دکتر سیار، زهرا (دانشگاه مراغه)
	دکتر طهماسب پور، مریم (دانشگاه تبریز)
	دکتر عسگری، الهام (دانشگاه آزاد اسلامی واحد بروجرد)
	دکتر فاتحی فر، اسماعیل (دانشگاه صنعتی سپهند)
	دکتر کرامتی، نرجس (دانشگاه سمنان)
جنوب	دکتر کلانی، محمدرضا (دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران)

٠٠٠ سخن سردبیر

اهمیت توجه به مقطع کارشناسی در آموزش مهندسی

جعفر صادق مقدس

دانشکده مهندسی شیمی دانشگاه صنعتی سپهند

رحمت ستوده قره باغ

دانشکده فنی دانشگاه تهران

حسب نظر وزیر حترمعلم، حقیقات و فناوری^۵، یکی از آسیب‌هایی که با توسعه تحصیلات تكمیلی در دانشگاه‌ها بروز پیدا کرده این است که استادان با تجربه نسبت به مقاطع کارشناسی کم توجه شده‌اند و بیشتر از ارزی خود را صرف مقاطع تحصیلات تكمیلی می‌کنند. در حالی که برای ارتقای کیفیت در دوره‌های کارشناسی، باید آموزش پژوهش محور و پژوهش آموزش محور در کنار هم قرار بگیرند. به علاوه که هرچه اهمیت و توجه به دوره کارشناسی بیشتر شود، ورود دانشجویان مستعدتر به مقاطع بالاتر نیز افزایش می‌یابد و حتی هزینه‌های آموزش پژوهش محور و پژوهش آموزش در این مقطع، آماده‌کدن دانشجویان برای استخدام‌های موقتی نیست؛ بلکه آنان باید برای موقوفیت‌های طولانی مدت در محیط‌های پیچیده کار آماده شوند. هم‌چنین در این دوره‌ها دانشجویان باید بیاموزند که چگونه از آموزش‌های ارائه شده در دانشگاه‌ها برای طراحی جهانی زیبا و ایجاد محیط زیستی سالم، استفاده و در توسعه پایدار محیط اطراف خود و ایجاد ارزش افزوده در جامعه هدف، ایقای نقش کنند. اغلب دانش‌آموختگان این مقطع به سرعت در مشاغل کارشناسی و مدیریتی وارد دستگاه‌های اجرایی، شرکت‌ها و بنگاه‌های اقتصادی می‌شوند و برای آموزش‌های تکمیلی تمام وقت، فرصت کمتری می‌یابند. لذا این مقطع باید به طور جدی و مستمر در مرکز توجه قرار گیرد و همواره با نوآوری‌های مختلف آموزشی و پژوهشی در کنار سیاست‌گذاری هدفمند و انتقال دانش‌آموختگان این مقطع به دانشگاه‌ها و تعریف نقش برای تشکل‌های مهندسی، کیفیت آموزش مهارت‌های مهندسی به طور مستمر ارتقا یابد.

البته در برخی سازمان‌ها، شرکت‌ها و بنگاه‌های اقتصادی، دانش‌آموختگان مهندسی قبل از ورود به محیط واقعی کار، آموزش‌های بدو استخدام را سپری می‌کنند؛ ولی این آموزش‌ها چندان فraigیر نیستند. لذا دانشگاه‌ها باید نسبت به آینده دانش‌آموختگان خود بسیار حساس و مسئولیت‌پذیر باشند و مهارت‌های سخت و نرم را توانمند ایجاد کنند. هم‌چنین در این مقطع کارشناسی رشته‌های مهندسی و بهویژه مهندسی شیمی موارد زیر پیشنهاد می‌شوند:

۱. تعیین سهم مشخص از آموزش در مقطع کارشناسی در آینینه‌های ترقی و

ارتقای اعضای هیأت علمی

۲. تعیین جایزه برای مدرسان موفق در آموزش مقطع کارشناسی در جشنواره‌های آموزش

۳. تدریس دروس اصلی رشته‌های مهندسی به وسیله اعضای هیأت علمی با تجربه ترجیحاً با رتبه استادی

۴. بازنگری اساسی در سرفصل‌های دروس مقطع کارشناسی مناسب با رویکردهای نوین چهانی

۵. استفاده از تجربه زیسته مهندسان در دروس دانشگاهی در قالب دروس آموزشی و یا فعالیت‌های فوق برنامه

۶. توجه جدی به کارآموزی و کارورزی در حین تحصیل

۷. ایجاد نقش برای اینجمن‌های مهندسی و یا مؤسسه‌های ارزشیابی در ارزشیابی درونی و بیرونی دوره‌های کارشناسی

۸. دعوت از متخصصان صنعتی برای تدریس دروس فناوری محور در مقطع کارشناسی رشته‌های مهندسی

امید است که توصیه‌های این وجوه، مورد توجه اعضای هیأت علمی، رؤسای دانشکده‌ها، دانشگاه‌ها، برنامه‌ریزان آموزش عالی و انجمن‌ها قرار گیرند و با همت جمعی آنان، آموزش مقطع کارشناسی در رشته‌های مهندسی توجه و اهتمام بیشتری بددست آورد.

5. <https://www.irinn.ir/fa/print/829055>, accessed on January, 2022

6. <https://data.utoronto.ca/reports/international-rankings>, accessed on January, 2022

7. <https://threepriorities.utoronto.ca/wp-content/uploads/2015/10/Three-Priorities-Discussion-Paper.pdf>, accessed on January, 2022

آموزش در مقطع کارشناسی رشته‌های مهندسی اهمیت بسیار زیادی دارد؛ چرا که در این مقطع طلایی، شاکله فنی و حرفة‌ای مهندسان آینده پایه‌ریزی می‌شود. در حال حاضر حدود ۶۰ درصد از دانشجویان شاغل در کل کشور در حال تحصیل در مقطع کارشناسی هستند. هدف از آموزش در این مقطع، آماده‌کدن دانشجویان برای استخدام‌های موقتی نیست؛ بلکه آنان باید برای موقوفیت‌های طولانی مدت در محیط‌های پیچیده کار آماده شوند. هم‌چنین در این دوره‌ها دانشجویان باید بیاموزند که چگونه از آموزش‌های ارائه شده در دانشگاه‌ها برای طراحی جهانی زیبا و ایجاد محیط زیستی سالم، استفاده و در توسعه پایدار محیط اطراف خود و ایجاد ارزش افزوده در جامعه هدف، ایقای نقش کنند. اغلب دانش‌آموختگان این مقطع به سرعت در مشاغل کارشناسی و مدیریتی وارد دستگاه‌های اجرایی، شرکت‌ها و بنگاه‌های اقتصادی می‌شوند و برای آموزش‌های تکمیلی تمام وقت، فرصت کمتری می‌یابند. لذا این مقطع باید به طور جدی و مستمر در مرکز توجه قرار گیرد و همواره با نوآوری‌های مختلف آموزشی و پژوهشی در کنار سیاست‌گذاری هدفمند و انتقال دانش‌آموختگان این مقطع به دانشگاه‌ها و تعریف نقش برای تشکل‌های مهندسی، کیفیت آموزش مهارت‌های مهندسی به طور مستمر ارتقا یابد.

البته در برخی سازمان‌ها، شرکت‌ها و بنگاه‌های اقتصادی، دانش‌آموختگان مهندسی قبل از ورود به محیط واقعی کار، آموزش‌های بدو استخدام را سپری می‌کنند؛ ولی این آموزش‌ها چندان فraigیر نیستند. لذا دانشگاه‌ها باید نسبت به آینده دانش‌آموختگان خود بسیار حساس و مسئولیت‌پذیر باشند و مهارت‌های سخت و نرم را توانمند ایجاد کنند. هم‌چنین در این مقطع کارشناسی رشته‌های مهندسی و بهویژه مهندسی شیمی موارد زیر پیشنهاد می‌شوند:

۱. تعیین سهم مشخص از آموزش در مقطع کارشناسی در آینینه‌های ترقی و

۲. تعیین جایزه برای مدرسان موفق در آموزش مقطع کارشناسی در جشنواره‌های آموزش

۳. تدریس دروس اصلی رشته‌های مهندسی به وسیله اعضای هیأت علمی با تجربه ترجیحاً با رتبه استادی

۴. بازنگری اساسی در سرفصل‌های دروس مقطع کارشناسی مناسب با رویکردهای نوین چهانی

۵. استفاده از تجربه زیسته مهندسان در دروس دانشگاهی در قالب دروس آموزشی و یا فعالیت‌های فوق برنامه

۶. توجه جدی به کارآموزی و کارورزی در حین تحصیل

۷. ایجاد نقش برای اینجمن‌های مهندسی و یا مؤسسه‌های ارزشیابی در ارزشیابی درونی و بیرونی دوره‌های کارشناسی

۸. دعوت از متخصصان صنعتی برای تدریس دروس فناوری محور در مقطع کارشناسی رشته‌های مهندسی

امید است که مسی از راهنمایی دوره‌های دکتری (در سال ۶۷) و شکوفایی دوره‌های تحصیلات تکمیلی، دوره‌های کارشناسی تا حدی فراموش و مورد بی‌مهری واقع شده‌اند.